

Varvaros äldre historia

De gamlas tid: -600 - 0

En stark civilisation, numera endast kända som De gamla, från andra sidan det norra havet kom 600 år innan tideräkningens början för att ta makten över den kontinent de så småningom skulle komma att kalla för Varvaros. De steg iland på den norra halvön Chersonie och byggde där en huvudstad vid namn Varvaropolis.

De gamlas överlägsna teknologi och förmåga att kontrollera andarna var långt bortom någonting som Varvaros infödda hade sett tidigare och bit för bit tillskansade sig De gamla snabbt allt mer land från öns folk. På ett århundrade hade en stormakt växt fram och efter ytterligare ett var de Varvaros obestridda härskare. De stammar som frivilligt böjde sig för De gamla fick behålla ett visst självstyre, medan de upproriska och omedgörliga kuvades hårdhänt och kom att styras mer direkt.

Vissa områden i den södra delen av ön, där de mest "barbariska och vilda" folken bodde, valde de dock att inte erövra. Området som idag kallas för Althany avskärmade de genom att ändra på själva landskapet så att flera av de stora gränsfloderna sammanfogades till en lång, stenlagd kanal med åtskilliga befästningar utspridda längs dess nordöstra strand. I sydöst omöjliggjorde den oländiga terrängen liknande projekt och resultatet blev istället en lång period av skärmytslingar längs gränsen.

Tids nog mjuknade dock motståndet från invånarna på den andra sidan av kanalen och flera befästa handelsutposter etablerades där, däribland Althany nuvarande huvudstad Altham. Till slut blev hela det nuvarande Althany (med undantag för nuvarande Utmarkerna) infogade i imperiet.

Över lag förblev dock De gamla ett mysterium för öns urbefolkning eftersom dessa sällan beblandade sig mer än absolut nödvändigt med sina undersåtar. De höll till i sina borgar och städer och gav få andra inträde dit. De talade också ett annat språk än de infödda (resten av invånarna i riket kom annars med tiden att bruka Chersonies dialekt som en sorts lingua franca). Den här isolationismen, tillsammans med De gamlas överlägsna kunnande upphöjde dem till näst intill övernaturlig status hos urbefolkningen.

Den här tiden ses fortfarande som en guldålder av många då De gamla säkrade en fred och stabilitet utan dess like i sina olika provinser och handeln med dem blomstrade.

De gamlas försvinnande: -5 - 0

Med tiden började dock De gamla att gradvis överge sina olika utposter på ön och dra sig tillbaka till sin huvudstad Varvaropolis, utan att ge någon egentlig förklaring. Vid den här tiden rådde det ett strikt förbud för resten av kontinentens invånare att närma sig de inre i Varvaropolis stadsmurarna och legenderna berättar om hur andarna omedelbart och utan förvarning brände flera av dem som försökte närma sig porten med eld från tomma intet.

På grund av detta dröjde det flera år innan Varvaros folk konstaterade att De gamla hade lämnat den kända världen och deras gamla huvudstad låg öde.

Den stora oredan: 0- ca 150

De olika provinserna och stammarna började nu drabba samman i det maktvakuum som uppstått och kontinenten delades således upp i hundratals småriken som dök upp och försvann i lika mått. Samtidigt med detta spred sig missväxt, sjukdomar och naturkatastrofer, ett tydligt tecken på att andarna hade vredgats. På grund av att många hade svårt att försörja sig under denna period blev det även vanligt att folk vände sig till de personer som hade varit snabba med att ta över De gamlas tidigare jordbruksgods och dessa erbjöds då arbete och uppehälle för vad som tidigare skulle ha ansetts som slavliknande omständigheter, men som nu fick en ny benämning - livegenskap.

Ett fåtal stammar tog dock bättre tillvara på De gamlas kultur och kunskaper, bland annat de som slagit sig ned i den gamla huvudstaden, Varvaropolis. På grund av dess starka befästningar lyckades de hålla staden och trakten runtomkring utanför de värsta härjningarna på kontinenten.

Den unga kyrkans tidevarv: ca 150 – ca 300

Tack vare undersökningar av gamla texter och byggnader i Varvaropolis lärde sig dessa stammars prästerskap hur man fick andarna att sluta ställa till det för människorna och, kanske ännu viktigare, hur de kunde tvinga dem att följa deras vilja på samma sätt som De gamla hade gjort. Genom denna unika kunskap lyckades de på kort tid skaffa sig hög status bland makthavarna i de norra rikena, ty i utbyte mot skydd från andarnas härjningar kunde de be om vad som än fanns i härskarnas makt att ge dem. Den nyetablerade kyrkans makt och inflytande spred sig sedan söderut och trängde effektivt undan de lokala och "vidskepliga" uppfattningar om andarna som ännu fanns kvar. I öns sydöstra delar, samt i nuvarande Utmarkerna visade sig detta dock vara betydligt svårare.

Tack vare kyrkan återställdes för första gången sedan De gamlas tid även kontakter avlägsna länder emellan och de olika krigande stammarna började samtala med varandra på allvar igen.

Stabiliseringen: ca 300-588

Det var vid denna tid som dagens Varvaros började växa fram med de riken som ännu i modern tid delar upp ön. Perioden kännetecknades främst av att de mindre rikena sakta smälte ihop till ett fåtal mängd länder genom politiska giftermål och effektiv krigföring, detta till bakgrund av det stabila nätverk som kyrkan hade gett dem. Det feodala system som lokala härskare på många platser tidigare hade utvecklat för att skydda befolkningen från yttre hot i utbyte mot dess lydnad cementerades nu. Det var också under denna tid som den sista stora folkvandringen sker. I slutet av det sjätte århundradet sedan De gamlas försvinnande hade ett av rikena i norr växt sig till den största makten på ön och då deras härskare utgav sig för att vara De gamlas sanna arvtogare tog sig riket ett nytt namn som det bär än idag: Varvaroi.

Den här epoken anses ha slutat när kyrkans överhuvud, Hierofanten, efter en lång maktkamp slutligen bugade sig för Varvarois drottning Catherine I år 588. Vid det berömda mötet samma år i Mersienne lades därefter grunden för hur relationen mellan monarkerna och kyrkan skulle se ut i framtiden och vem som skulle bestämma över vad. Kort sammanfattat fick Varvarois härskare rätten att utse de nya hierofanterna och kyrkan i sin tur garanterade och stöttade kyrkan monarkens rätt och anspråk på den världsliga makten i egenskap av arvtogare till De gamlas provinsöverhuvud. Kyrkan bortsett från det självstyre över sin egen organisation, rätten att döma vid brott som hade tydliga kopplingar till andarna samt garanterades ett flertal andra rättigheter och privilegier som t.ex. skattefrihet för sina marker.

Den lilla oredan 588-712:

Varvarois jakt på herravälde över kontinenten hindrades dock för en tid när barbarer från träskan i sydöst plötsligt påbörjade en serie räder in mot landet och på vissa platser drog in med fullskaligt krig. I konflikten stördes andarna som valde att slänga en farsot över människan. Likt många andra sjukdomar spred den sig sedan med vinden och nådde öns alla hörn, dräpandes fattig som rik i sin framfart, så långt bort som vid kusten bortom Utmarkerna och bland skogarna öster om den stora bukten. Många menade att ingen drottning eller kung borde styra över kyrkan och de rådande händelserna var Varvarois regenter att beskylla. Althanys härar marscherade norrut för att störta denna andliga fiende men blev tvungna att vända när stora skaror av utmarkingar plötsligt drog inåt landet och härjade så djupt norr som huvudstaden Altham vilken belägrades under en tid men motstod angriparna. Samtidigt spred sig desperata uppror över hela Chersonie. Det hela nådde till sist en ände när Hierofanten slutligen lyckades bryta sig fri från Varvaroi och återtog den suveräna roll som kyrkans ledare hade haft hundra år tidigare. Från och med då har varje ny Hierofant istället utsetts internt inom kyrkan.

Upplysningens tid: 712-858

Nu när Hierofanten och kyrkan hade återfått sin självständighet började en ny och blomstrande tid för kyrkan. Inledningsvis rådde också fred över större delen av kontinenten. Många ruiner efter de gamla undersöktes och flera av deras gamla hemligheter upptäcktes. Gamla vanor är dock svåra att bryta och konflikter mellan länderna bröt med jämna mellanrum ut, men nu med den stora skillnaden att kyrkan åter kunde agera som en medlande, neutral part. Kyrkans största misslyckande som också avslutade denna epok var dock dess oförmåga att hindra de två krigande rikena Ternia och Waldenreich från att totalt urlaka varandra och sedan splittras i små opportunistiska stadsstater. Dessa kallas nu för tiden i dagligt tal för de fria städerna. I samband med detta bröt sig dessutom den östra och relativt nykoloniserade delen av Waldenreich fri och utropade ett eget valkungadöme under namnet Brimnesdalr, döpt efter dess första drottning Brimne.

Handel och heligt krig: 858-947

Tiden som ligger närmast vår är svår att sammanfatta enkelt. Kännetecknande är dock att kontakterna mellan de flesta länderna växte sig ännu starkare även om relationen mellan de gamla rivalerna Althany och Varvaroi fortfarande var tämligen frostig. Brimnesdalr kom inledningsvis att ansättas hårt av sina grannar, både av opportunistiska furstar från f.d. Waldenreich, från Varvarois monarker som inte ville att deras livegna skulle få dumma idéer om självstyre och från landets andedyrkande grannar i öster, men den svåra terrängen och det sammanbitna motståndet gjorde att dessa snart gav upp sina försök och relationerna normaliserades någorlunda med tiden.

Den storskaliga, långväga handeln nådde nu en ny kulmen. Det Varvaroisiska hertigdömet Castonne utvecklades till den viktigaste knutpunkten för handlare över hela ön, där det kunde nås av båtar från samtliga länder på grund av sitt strategiska läge vid Trerikssjön. Även fristäderna blev en viktig handelsregion, om än något mindre stabil på grund av de konstanta konflikter som med jämna mellanrum utbröd mellan städerna. Under den här tiden drog de västra rikena också i vågor i heligt krig mot kättarna i sydost och Althany tog gradvis över kontrollen av de vilda Utmarkerna, särskilt längs med kusten där kommunikationerna kunde skötas med båt.